

АДВЕНТИСТСЬКИЙ ВІСНИК

№ 9 (339)
вересень 2018

Бог є любов

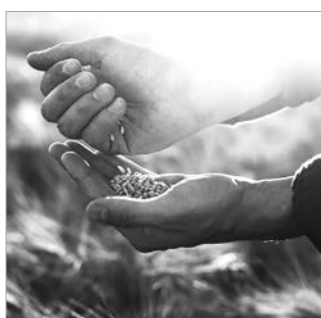
Адвентистский ВЕСТНИК

газета Церкви христиан адвентистів сьомого дня в Україні

ЛЮДИ ПЕРВОГО ПОКОЛЕНИЯ

В рядах Церкви еще есть люди, которые за свою веру сидели в тюрьмах, отстаивали субботу во время службы в армии, которые знают не понаслышке, что такое страдать за веру, причем физически, а не только морально. Но что будет с нашей Церковью, когда в нее придут люди из второго поколения, не заставшие этих гонений, не знающие, что такое притеснения и страдания за веру? Что будет, когда эти люди станут пасторами и руководителями Церкви? Сможем ли мы тогда достучаться до сердец наших современников? Чтобы быть людьми первого поколения, не обязательно иметь преклонный возраст, не обязательно быть свидетелями давних чудес. Надо знать Бога и видеть Его дела.

2

Великий час
просіювання

4

Полосатые
христиане

9

Молитва
з обітницею

13

Шляхетна
старість

16

люди ПЕРВОГО ПОКОЛЕНИЯ

Мы живем во время, называемое эпохой постмодерна. Оно характеризуется тем, что большинство наших современников не верят в существование абсолютной истины для каждого человека и для всех без исключения ситуаций.

Живущие в эпоху постмодерна считают, что в центре всего находится человеческое «я».

Все, что окружает человека, должно работать на него, и истина у каждого своя. Все подчинено интересам человека, он делает то, что хочет, и живет так, как ему нравится. Многие вещи, которые были осуждаемы еще вчера, сегодня уже не осуждаются и принимаются лояльно. Человек, живущий своими интересами, не признающий абсолютной истины, не хочет мыслить так, как предлагает Библия. Как достучаться до сознания такого человека? Как предложить библейский образ жизни и действий? Что нужно сделать, чтобы библейские ценности стали ценностями современного человека? Какие методы, программы и миссионерские проекты нам для этого нужны? Как убедить его в том, что есть абсолютная истина для всего человечества, чтобы он отныне жил не так, как ему нравится, но всегда искал воли Божьей?

Был ли в истории Израиля период, более всего напоминающий эпоху постмодернизма, в которую мы живем? Да, времена, описанные в книге Судей. Основная характеристика такого поколения: «Каждый делал то, что ему казалось справедливым» (Суд. 17:6). Сегодня люди живут именно так.

В этой книге описывается деятельность 13-ти судей. Читая о ней, мы наблюдаем регресс, постепенную духовную деградацию израильтян, за которую были в ответе судьи. Что же происходило в те времена? «Но когда умер Иисус, сын Навин, раб Господень, будучи ста десяти лет, и похоронили его... и когда весь народ оный отошел к отцам своим, и восстал после них другой род, который не знал Господа и дел Его, какие Он делал Израилю» (Суд. 2:8-10). Первое поколение, видевшее чудеса Господни, ушло. Его сменило другое, которое ничего этого не знало и не видело: ни манны небесной, ни столпа огненного и облачного, ни обуви, которая не снашивалась.

Сегодня, характеризуя такое поколение, говорят о синдроме второго поколения. В рядах Церкви еще есть люди,

которые за свою веру сидели в тюрьмах, отстаивали субботу во время службы в армии, которые знают не понаслышке, что такое страдать за веру, причем физически, а не только морально. Но что будет с нашей Церковью, когда в нее придут люди из второго поколения, не заставшие этих гонений, не знающие, что такое притеснения и страдания за веру? Что будет, когда эти люди станут пасторами и руководителями Церкви? Сможем ли мы тогда достучаться до сердец наших современников? Чтобы быть людьми первого поколения, не обязательно иметь преклонный возраст, не обязательно быть свидетелями давних чудес. Надо знать Бога и видеть Его дела.

Первый судья из книги Судей – Гофониил. О нем не сказано ничего плохого. Пятый судья – Гедеон. Вначале он побеждал силой Божьей, и когда народ хотел сделать его царем, он сказал: «Ни я не буду владеть вами, ни мой сын не будет владеть вами; Господь да владеет вами» (Суд. 8:23). Однако своего сына Гедеон назвал Авимелехом, что в переводе означает «отец мой – царь». Гедеон взял себе множество наложниц, обложил народ налогами и, по сути, жил, как царь. Он говорил правильно, но жил совершенно неправильно. Тринадцатый судья – Самсон. В его жизни очень трудно отыскать что-то хорошее. И лишь искреннее покаяние Самсона в конце жизни причислило его к героям веры.

Первый судья был безукоризненным. Пятый судья говорил правильно, но действовал неправильно, а тринадцатый и говорил, и действовал неправильно. Налицо регресс. Вот что сказано о Самсоне: «И пошел Самсон в Фимнафу, и увидел в Фимнафе женщину из дочерей Филистимских. Он пошел и объявил отцу своему и матери своей, и сказал: я видел в Фимнафе женщину из дочерей Филистимских; возьмите ее мне в жену» (Суд. 14:1, 2). Почему Самсон решил, что эта женщина должна быть его женой? Может быть, она имела глубокие духовные качества, так же любила Бога, была хорошей собеседницей или у нее и Самсона были общие интересы? Какие аргументы привел Самсон, чтобы жениться

на этой филистимлянке? «Ее возьми мне, потому что она мне понравилась» (Суд. 14:3). Слово «понравилась» с языка оригинала буквально переводится «кажется справедливым», т. е. здесь использовано слово, которое упоминается в описании того времени: «Каждый делал то, что ему казалось справедливым». Самсон, судья Израиля, делал то, что ему нравилось. И не только судьи поступали так, но и весь народ и даже священники. В 17-й главе книги Судей говорится, в частности, о юноше-левите, который отправился «пожить, где случится, и, идя дорогою, пришел на гору Ефремову к дому Михи» (ст. 8). Далее история повествует о том, что Михи предлагает этому левиту быть у него священником. Он нанимает на работу священника, который будет у него служить, а тот будет ему платить. Что об этом думает Бог, каков Его план относительно священства, где должны быть левиты, в чем должно состоять их служение, где они должны приносить жертвы – не важно. Затем обыкновенный человек Михи посвящает левита на служение.

В 18-й главе описан военный поход сынов Дана, искавших место, «где бы поселиться» (ст. 1). Они забрали из дома Михи и священника все предметы культа. На вопрос левита: «Что вы делаете?» они ответили: «Молчи, положи руку твою на уста твои, и иди с нами; и будь у нас отцом и священником. Лучше ли тебе быть священником в доме одного человека, нежели быть священником в колоне или в племени Израилевом? Священник обрадовался, и взял ефод, терафим и истукан, и пошел с народом» (Суд. 18:19-20). Налицо регресс среди начальников, левитов, священства. Один из богословов назвал время судей временем духовной шизофрении.

Сегодня некоторые заявляют: «Если вам не нравится, как я себя веду, тогда я организую свое отдельное течение в Церкви, десятину не буду отдавать, никто не будет мне указывать, как одеваться. Я лучше знаю, о чем нужно проповедовать». Такие люди действительно организовали свои группы и отделились от Церкви.

Как можно было решить проблему постмодерна во времена судей? Израильяне решили отказаться от судей. Им нужен царь, который все изменит. Примечательно, что, решая эту проблему, они не обращают свой взор к Небу, а смотрят, как она решается у других народов. Пророк Самуил протестует, но Бог говорит ему: «Они не тебя отвергли, а Меня. Дай им царя». Интересно, что в первой половине книги Судей отсутствует фраза: «В те дни не было царя у Израиля», и потому каждый делал то, что считал справедливым (см. 17:6). Когда же израильяне решили, что им нужен царь, эти слова встречаются все чаще (см. Суд. 17:6, 18:1, 19:1). Последняя фраза этой книги звучит так: «В те дни не было царя у Израиля; каждый делал то, что ему казалось справедливым» (Суд. 21:25).

Все согласились, что царь нужен, но какой? Вопрос «кто будет царем?» звучит во всех книгах Священного Писания. Даже когда Христос идет на Голгофу, ученики задаются вопросом, кто из них больший.

Первым царем стал Саул. «Был некто из сынов Вениамина, имя его Кис... человек знатный. У него был сын, имя его Саул, молодой и красивый; и не было никого из Израильян красивее его; он от плеч своих был выше всего народа» (1 Цар. 9:1, 2). Слово «красивый» означает не просто внешне красивый, но нечто большее: порядочный, добрый, благой, полезный. Изучая книгу Судей, мы становимся свидетелями незримой войны между потомками Иуды и Вениамина. Саул был из колена Вениамина, а Давид – Иуды. Книга Судей начинается со стихов: «По смерти Иисуса вопрошали сыны Израилевы Господа, говоря: кто из нас прежде пойдет на Хананеев – воевать с ними? И сказал Господь: Иуда пойдет; вот, Я предаю землю в руки его» (Суд. 1:1, 2). Почему потомкам Иуды необходимо было воевать? Потому что сыны Вениаминовы, а по сути, дом Саула, не изгнали Иевусеев (см. Суд. 1:21).

Далее читаем: «И встали и пошли в дом Божий, и вопрошали Бога и сказали сыны Израилевы: кто из нас прежде пойдет на войну с сынами Вениамина? И сказал Господь: Иуда пойдет впереди» (Суд. 20:18). Израильяне думали, что царь решит все их проблемы, а на самом деле колено Вениамина, дом царя, постоянно создавало проблемы.

В 19-й главе книги Судей читаем историю об одном левите, пришедшем в Вифлеем, т. е. в дом Иудин, где его родственник проявил величайшее гостеприимство и несколько дней не отпускал его, предлагая погостить еще немного. Когда же левит со слугой и наложницей возвращался домой и день уже клонился к закату, слуга предложил остаться на ночь в Иерусалиме, который в то время был языческим городом. Но левит отказался идти к язычникам, сказав: «Нет, мы пойдем в Гиву Вениаминову» – родное место Саула. Там они

стали у ворот, но никто из горожан не пригласил их к себе на ночь, пока не подошел один старик, который и принял их. В доме Давида их принимали гостеприимно, а в доме Саула – нет. Только один старик проявил гостеприимство, накормил... Но вдруг в двери постучали. С какой целью? Стидно даже сказать: «выведи человека, вошедшего в дом твой, мы познаем его» (ст. 22). Таким был дом Саула. Потомки Вениамина создавали проблемы, а потомки Иуды боролись с этим.

«Очень часто мы уповаем на людей. Глядя на окружающий мир, мы думаем, что стоит только что-то изменить, "поменять фигуры", как на шахматной доске, и все решится. Библия говорит: решение только в Боге.»

Поэтому книга Судей и 1-я книга Царств показывают, что Саул – не выход из положения, он не решит проблем народа. Изучая 1-ю книгу Царств, мы находим параллели с книгой Судей. «Люди Израильские были истомлены в тот день; а Саул заклил народ, сказав: проклят, кто вкусит хлеба до вечера, доколе я не отомщу врагам моим. И никто из народа не вкусил пищи» (1 Цар. 14:24). Из-за этого необдуманного заклęcia чуть не погиб сын Саула. Подобное заклęcie мы находим в книге Судей, читая историю об Иефффе. Иеффай поклялся: в случае победы над аммонитянами он отдаст первое, что выйдет навстречу из ворот его дома, Господу во всесоужение. Первой вышла его единственная дочь (см. Суд. 11:30-35).

От царя Саула ожидали, что он решит основные проблемы тогдашней эпохи постмодерна, а получилось то же, что было ранее описано в книге Судей. Даже смерть Саула напоминает смерть Авимелеха: и тот, и другой попросил своего оруженосца убить его. Кто же мог решить эти проблемы? Давид, дом Иуды, хотя в первые годы Давиду было очень нелегко. Теперь уже не самый высокий, но именно этот царь решит все их проблемы. Действительно, Давид был угоден Господу, но позже и он разочаровал Бога и людей.

Кто сегодня решит проблему постмодерна? «Нет столь святого, как Господь; ибо нет другого, кроме Тебя; и нет твердыни, как Бог наш» (1 Цар. 2:2; см. 2 Цар. 22:2-3). Как часто мы дума-

ем, что многие наши проблемы может решить человек. Но решение проблем – в Иисусе.

Ни докторская степень, ни высшее образование, ни техническое оснащение, ни красота наших Молитвенных домов не решат основную проблему постмодерна. Решить ее может лишь сверхъестественная сила Бога. Самый простой верующий, который проводит много времени, стоя на коленях в молитве, ищет у Бога решение проблем, – самый успешный христианин, самый успешный пастор. Очень часто мы уповаем на людей. Глядя на окружающий мир, мы думаем, что стоит только что-то изменить, «поменять фигуры», как на шахматной доске, и все решится. Библия говорит: решение только в Боге. Если человек будет жить жизнью Христа, то это невозможно не заметить. Его жизнь становится такой лишь благодаря тесному общению с Богом.

27 марта 1977 года вошло в историю как черный день для Канарских островов. В тот день в аэропорту Лос-Родео произошла катастрофа. В результате столкновения двух самолетов «Боинг-747» погибло 583 человека. Эта катастрофа остается крупнейшей по числу жертв за всю историю авиации. Инцидент случился на земле по причине того, что в аэропорту, откуда должны были вылетать самолеты, произошел теракт. Аэропорт закрыли. Чтобы не было задержек, стали открывать дополнительные аэропорты. Но все рейсы пришлось отложить из-за сильного тумана. Когда диспетчер наконец разрешил вылет, два самолета двинулись по взлетной полосе навстречу друг другу. Столкновение произошло на земле. При этом капитаны обоих «Боингов» были опытными летчиками. В расследовании происшествия участвовали 70 специалистов из разных стран. Они пришли к выводу, что причиной катастрофы стала неправильная интерпретация команд диспетчера.

Нам всем хочется взлететь. Нам всем нужно взлететь. У пасторов тоже вырастают крылья, когда их церковь благословенна, в ней много молодежи и новообращенных. Всем нам нужно взлететь, чтобы Господь подхватил нас и мы были с Ним в Царстве Божьем. Мы все «выруливаем» на взлетную полосу, но иногда делаем это, не запрашивая команды диспетчера или не понимая, что он нам говорит. И в результате многие теряют Господа, благословения и жизнь.

В чем решение проблем людей эпохи постмодерна? Что нужно сделать, чтобы эти люди обратились к Богу? Для того чтобы они пришли к Господу, нам необходимо иметь связь с Небесным Диспетчером.

Артур Штеле

ВЕЛИКИЙ ЧАС ПРОСІЮВАННЯ

«І ви знову побачите різне між праведним та нечестивим, між тим, хто Богові служить, та тим, хто не служить Йому».

(Мал. 3:18)

Добігав кінця 2017 рік. Члени Церкви з нетерпінням очікували нових уроків Суботньої школи. Яку тематику запропонує Генеральна Конференція на перший квартал 2018 року? Марія Кіндратівна, ветеран Церкви, отримавши посібник, урочисто прочитала його заголовок: «За покликом серця. Біблійні принципи управління ресурсами». Трохи помовчала, а потім промовила слова, які глибоко запали мені в душу: «Ці уроки будуть великим ситом для членів Церкви».

Наприкінці березня я зателефонувала до цієї сестри:

– Маріє Кіндратівно, чи справедливе ваше передбачення щодо уроків Суботньої школи?

– Група сестер із нашої громади почала відвідувати іншу протестантську церкву, – відповіла Марія Кіндратівна.

2018 рік для багатьох адвентистських громад став роком небувалих потрясінь: дехто повстав проти біблійних принципів управління ресурсами; деякі громади розділила ересь, котра заперечує особистісну природу Духа Святого; ще десь утворилася група противників Духа пророцтва. Стовпи біблійної давньої віри розхитують. Атмосфера в Будинках молитви просякнута наріканням, незадоволенням, таємними та публічними заколотами. Божий народ розгублений. Що відбувається? Куди ми рухаємося? Чим це все закінчиться? Чому Господь нічого не робить? Чому Він мовчить?

Мене непокоїли ці запитання доти, доки я ретельно не дослідила тему великого просіювання. Відбувається тріумфальне завершення нашої віри, і просіювання – один з його етапів.

Не стверджуватиму категорично, що ми вже ввійшли в процес цього просіювання, проте якщо 150 років тому Е. Уайт вжила вислів «сито Боже вже наближається», то що скажемо сьогодні, спостерігаючи за тим, що відбувається в Божому народі? Розглянемо найважливіші питання теми просіювання.

ЧАС ВЕЛИКОГО ПРОСІЮВАННЯ

Існують різні думки серед адвентистів щодо часу цієї події. Дехто відносить її аж до виходу декрету про обов'язкове святкування недільного дня. Дух пророцтва в книзі «Ранні твори» (с. 269-272; див. також Свідчення для Церкви, т. 1, с. 182, 183) дає чітку хронологію подій, пов'язаних із цим процесом: велике просіювання, злиття Пізнього дощу, клич третього ангела, переслідування Божого Останку, ніч Якова.

«У великому просіюванні є набір сит з дрібними дірочками: проблеми харчування, вибору одягу, прикрас, світськості, Інтернету і т. ін. Є навіть сита з отворами індивідуального розміру.»

Велике просіювання відбудеться до злиття Пізнього дощу. Уже декілька десятиліть ми як члени Церкви АСД, просимо Господа про злиття Пізнього дощу, Святого Духа. Спочатку для цієї молитви ми, щоранку об'єднувалися о 6.15. Декілька останніх років – це сьома година ранку або вечора.

Проте цій події, як зазначає Дух пророцтва, передуватиме велике просіювання. Чи молимося ми про готовність до нього? Чи чули ви такі молитви на наших зібраннях? А якщо сито Боже вже рухається? Можливо, уже триває велике просіювання? А може, те, що кожен член нашої Церкви переживає великі потрясіння в сім'ї та церкві, а кожна громаду трусить і лихоманить, і є рух цього сита? Якщо це так, то ось-ось Господь засяє блискавкою й пошле «зливний дощ» (Зах. 10:1) Святого Духа.

ХТО ВІДСІЄТЬСЯ?

Мій чоловік ще застав часи, коли люди самі вирощували зерно, молоти-

ли його й мололи, а також пекли хліб. На горищі їхньої старенької хатини ще довго зберігався цілий набір різних решіт і сит, котрі використовували під час просіювання зерна. Найбільше із них – решето, яким проводили перший і найбільший за об'ємом відсів, – мало значний діаметр і великі отвори. У народі його називали рітак.

Бог називає цілий набір «решіт» для просіювання.

«Решето» ставлення до Духа пророцтва. «Я запитала, що означає побачене мною просіювання та потрясіння, і мені було сказано, що його викличе пряме свідчення Господа до Лаодикії... Деякі не витримують цього прямого свідчення, повстануть проти нього, і їхнє повстання викличе просіювання серед народу Божого. Свідчення Господа не прийняте навіть наполовину» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 1, с. 180, 181).

Навіть наполовину... П'ять мудрих і п'ять нерозумних... Що саме є рітатком – найбільшим решетом Божого просіювання? Свідчення Вірного Свідка, а «свідчення Ісуса – це дух пророцтва» (Об'явл. 19:10). Наше ставлення до праць Духа пророцтва визначить нашу долю в просіюванні: ми – зерно чи полови?

«Решето» характеру. «Напередодні судного дня праведність усіх характерів буде виявлена, і стане зрозуміло, хто до якої групи належить. Сито Боже вже наближається» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 1, с. 100). За будь-якою церковною проблемою стоїть питання характеру. За інтелектуальними, емоційними, фінансовими проблемами Бог вбачає їхні глибинні корені – невідродженість характеру. Ваш і мій характер – ось критерій відсіву під час великого просіювання. «Розбещені облудники... безтурботні, байдужі... заздрісні, присіпкливі люди, що вишукують у братів недоліки... відсіюються»; «всі егоїстичні, скупі люди будуть пересіяні... Ніхто з нас ніколи не отримає печатки Божої, якщо в нашому характері знайдеться хоча б одна пляма» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 1, с. 99, 182, 251; т. 5, с. 214).

Її отримають ті, у кого характер формується під знаком хреста. Печатка Божественного схвалення стоїть на їхньому чолі – осередку формування характеру. Це буде Останок в останку Божої Церкви. Уже сьогодні він чітко вимальовується в нашій Церкві.

«Решето» ставлення до церковного керівництва. «Є люди, котрі на словах вірять істині, але на ділі виношують таємне невдоволення тими, хто несе на собі тягар Божої роботи... Вони з готовністю приймають, плакають і поширюють чутки... щоб підірвати вплив тих, хто працює на Божій ниві... Вождь нашого спасіння веде Свій народ крок за кроком, очищаючи його й готуючи до переселення в небесні оселі. При цьому не врятовуються ті... хто не бажає підкорятися керівництву» (Е. Уайт. Ранні твори, с. 269).

«Решето» порушення Божого Зако-ну. «На Сіоні грішники будуть відсіянні й половина буде відділена від доброго зерна» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 1, с. 251, 333; Вибрані вісті, т. 2, с. 380).

«За будь-якою церковною проблемою стоїть питання характеру. За інтелектуальними, емоційними, фінансовими проблемами Бог вбачає їхні глибинні корені – невідродженість характеру.»

У великому просіюванні є набір сит з дрібними дірочками: проблеми харчування, вибору одягу, прикрас, світськості, Інтернету і т. ін. Є навіть сита з отворами індивідуального розміру. «Тому, хто вважає, що він стоїть, нехай стережеться, щоб не впав» (1 Кор. 10:12).

МЕТА Й НЕОБХІДНІСТЬ ПЕРЕСІВАННЯ

«Сито Боже вже рухається. Не говорімо: «Зупини Свою руку, о Боже!» Церква має бути очищена, і нехай це станеться» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 1, с. 100). Велике просіювання – лише вияв тривалого процесу сепарації, котрий вже давно протікав у серці й розумі християнина. Внутрішнє, невидиме відділення від вибраного народу окремих осіб відбувалося вже давно. «Вони надто дорожили своїм „я“. Вони плакали його, воно значно розрослося й відділило їх від народу

Божого, що його очищає сам Бог... Скупі люди відділили себе від спільноти віруючих... Усі, хто бажає порвати з тілом Церкви, матимуть таку змогу» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 1, с. 99; т. 9, с. 126; т. 1, с. 251).

Велике просіювання – лише реальна можливість вийти з Церкви, надана тим людям, котрі давно вже це зробили внутрішньо, духовно. «Бог пересіває Свій народ. Він бажає мати чисту та святу Церкву... Із тих, хто не хоче жити з народом Божим, повстає зіпсутий народ. Ці люди глухі до докору та напучування, а тому невинуваті... Вони ненавидять докір і зневажають виправлення» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 1, с. 99, 251).

Неодноразово, привівши до Церкви нову людину, переживаєш, щоб знову на богослужінні не зчинився галас або ж «борець за правду», а насправді власник зіпсутого характеру, не почав щось викрикувати під час проповіді.

– Доки, Господи? – запитуємо ми.

– До великого просіювання.

Якщо просіювання Церкви не відбудеться, на неї впаде Божий гнів. «Бог пересіває Свій народ, він бажає мати чисту й святу Церкву. Гнів Божий має спіткати нас, якщо ці розбещені облудники залишаться серед нас» (там само, т. 1, с. 99).

«Настав час, коли все, що можна потрясти, має потрястися, щоб залишилося тільки те, що не просівається» (там само, т. 7, с. 219; див. Вибрані вісті, т. 2, с. 162). Де опинимося ми? Ким ми виявимося: золотим зерном чи непотрібною половиною? Яким «лакмусовим папірцем» сьогодні можна це визначити, як побачити? Найчастіше, щоб побачити, нам потрібно просто почути. Пророк Малахія зобразив різночут картину, як Господь визначає, хто є хто: «І прислухавсь Господь» (Мал. 3:16). Що ж Він почує? «Жорстокі... слова» (в. 13); «які ж зухвалі... слова!» (пер. Р. Турконяка). «Проте зовсім по-іншому розмовляють... ті, котрі бояться Господа» (в. 16).

Велике просіювання — це очевидне й чутне видовище. До якої категорії ми сьогодні належимо? Прислухаймося до власних слів у сім'ї, на роботі, в навчальному закладі, особливо в Церкві. Якщо ми визначимо, що вітер просіювання починає підіймати нас, швидше, не гаючи часу, у душі щирого покаяття, з ревною молитвою, «відкиньмо всяку гордість та гріх, що нас легко облутує, з терпінням прямуймо до тієї боротьби, яка перед нами, дивлячись на Причину і Завершителя віри, на Ісуса» (Євр. 12:1, 2, альтернативний переклад).

Ольга Стасюк

Нас читають наши дети

Нас Бог из мира вытащил с тобой,
Родители нас верить не учили.
Теперь у нас в домах порядок свой,
Мы с детства в церковь деток приводили.

Мы с первых дней в них сеяли любовь,
Им Библию с картинками читали,
И, начиная с самых первых слов,
Молитвы эти ротки шептали.

Но почему не все сегодня здесь?
А многие приходят для отметки?
Конечно, всех причин не перечесать,
Но и на нас вина лежит нередко.

Мы жили в церкви этак, дома – так.
Ходили перед ними, лицемеря.
Мы детям говорим: «Господь наш благ»,
А поступаем будто и не верим.

Мы унываем, словно Бога нет,
А сына учим: «Нужно быть довольным».
Мы оставляем неприятный след,
Когда на ближних сетуем от боли.

И если учим мы своих детей:
«Господь велел любить сестер и братьев»,
А дети видят ссоры матерей,
То сеется духовное проклятье.

Подростки усомнятся в вере той,
Которая не изменила папу.
Они заполнят сердце суетой,
Надолго вставив в уши прочный клапан,

Чтобы не слышать Библии слова,
Поскольку за словами нету соли,
Когда отец их дома не глава,
А мама вовсе в непонятной роли.

Когда Христос в семье не Господин,
Хоть на устах всегда, везде прилюдно,
То этот дух впитает дочь и сын,
И от сомнений сердцу будет трудно.

И мальчика утащит Интернет...
А помнишь, папа, где его начало?
И девочка в свои двенадцать лет
На мать прикрикнет, чтобы замолчала...

Родители, нам искренность нужна!
Ведь церковь – это Божий дом, не ложа.
За деток дорогих идет война,
И наша святость с каждым днем дороже.

Давайте уничтожим всякий грех,
Припав к ногам Иисуса с покаяньем.
Христос дороже всех мирских утех,
Христианин – великое призванье.

Пусть в нашей жизни Слово оживет,
А взгляд наш будет искренен и светел,
Чтоб день за днем и чтоб за годом год
Нас с радостью читали наши дети.

Светлана Теребилина

ЭФФЕКТИВНЫЙ ПОСТ

Сегодня проповеди о посте непопулярны, часто на эту тему мы даже не обращаем внимания, при этом желаем развить определенные духовные качества. Но пост – очень важная часть духовной жизни.

«Также, когда поститесь, не будьте унылы, как лицемеры».

(Мф. 6:16)

Лицемеры долго и напряженно постятся, но вместо изменения сердца и образа жизни ради продвижения вести Евангелия (Ис. 58) их пост – лишь показное действие, чтобы похвастаться своим «благочестием».

Чтобы воспрепятствовать проявлению такого лицемерия в посте, Иисус натавлял учеников: «Когда вы поститесь, помажьте голову свою и умойте лицо, чтобы люди не знали о вашем посте». Беседа с учениками о посте, Иисус не говорил: «если вы поститесь», но «когда вы будете делать это». В Священном Писании пост рассматривается как нечто необходимое. Многие библейские герои пребывали в посте.

Существует много ошибочных мнений о том, что такое пост. Стоит заметить, что это не просто воздержание от пищи на протяжении какого-то времени. Также это действие не предназначено только лишь для религиозных фанатиков, пытающихся получить Божью благодать таким образом. Пост нужен не только служителям, стоящим за кафедрой, и не только монахам, живущим в монастыре.

Христианам нужно часто прибегать к посту, чтобы ходить с Богом и одерживать личные победы в своей жизни. Пост может быть полным или частичным воздержанием от какой-либо конкретной пищи или напитка на определенное время. Это также может быть диета, состоящая из простых фруктов и овощей, как было в истории Даниила (именно такой вид поста часто рекомендует Э. Уайт. Медицинское служение, с 283).

Пост может включать воздержание от определенного вида деятельности, просмотра телевидения и других развлечений. Это даст вам больше времени для общения с Богом. Любой пост всегда должен подкрепляться глубоким исследованием Библии, своего сердца и молитвой.

В библейские времена пост не был просто отказом от употребления пищи. Это было время, когда человек мог оценить свое духовное состояние, после чего искать у Бога прощения или осво-

бождения. Пост сам по себе не является добродетелью; истинная его причина кроется в том, чтобы изменить сердце и еще больше посвятить себя Господу. Слишком часто мы, как и фарисеи в древние времена, думаем, что боль, которую мы переживаем во время поста, – это то, что приносит нам Божьи благословения. Но как это неверно. О показном поведении лицемеров Альберт Барнс, один из библейских комментаторов, пишет так: «Разве мы не находим (даже сегодня), что в тех неудобствах, которые мы переживаем в процессе этого акта самоотречения, есть что-то заслуживающее одобрения? [Однако]... боль и неприятные ощущения, которые мы можем испытывать во время самого строгого поста, не являются заслугой в глазах Бога. Это не то, что было Его целью, когда Он говорил о необходимости поста. Его целью была справедливость, истина, благодеяние, святость (см. Ис. 58:6, 7); Он ценит пост, когда тот является средством, которое помогает нам задуматься над своими ошибками и навести порядок в своей жизни».

«Пост даст вам больше времени для общения с Богом. Любой пост всегда должен подкрепляться глубоким исследованием Библии, своего сердца и молитвой».

Мы должны помнить, что не можем заслужить Божьи благословения или ответы на молитвы, как и не можем заработать спасение своими делами. Пост нельзя использовать для замещения послушания или личного посвящения. Однако он может быть средством очищения сердца от того, что нас отвлекает, а также помочь сделать наш ум более восприимчивым к Божьему желанию изменить нашу жизнь к лучшему. «Ангелы Божьи приближаются к тем, кто в смирении сердца ищет Божественного руководства» (Э. Уайт. Наглядные уроки Христа, с. 59).

Если рассмотреть все библейские примеры поста, то мы обнаружим: когда дети Божьи молились и постились, Бог творил великие дела. Это были примеры спасения от врагов во время битвы,

сверхъестественное освобождение из тюрьмы, излитие Духа Святого в день Пятидесятницы и много других чудес. И эта закономерность прослеживается через всю историю.

«Джон Кальвин часто постился, и он увидел, как Бог сделал великое в Женеве. Моравские братья постились, как и гуситы, вальденсы, гугеноты и шотландские ковенантеры. Если бы не преобладающая сила молитвы, то не было бы Реформации и еще на протяжении столетий не произошло бы великого пробуждения» (У. Дьюэл. Действенная всепобеждающая молитва, с. 181).

В истории адвентизма мы также встречаем невероятные благословения, полученные в результате поста. Весной 1865 года советом Генеральной Конференции были отведены определенные дни для поста и молитвы. В это время члены Церкви взвешивали свои сердца. Некоторые употребляли простую пищу, а другие полностью воздерживались от нее, если им позволяло здоровье. В результате этого Джеймс Уайт, редактор журнала «Ревью энд Геральд», написал, что на многие молитвы были получены ответы, а также что он был свидетелем такой силы и глубокой веры, которых не встречал и в лучшие времена ни в Батл Крике, ни в другом месте. В 1865 году адвентисты отделили дни для поста и молитвы, чтобы Гражданская война закончилась. Вскоре после этого Гражданская война закончилась (Ревью энд Геральд, 25 апреля 1865 г.).

Э. Уайт назвала много причин, по которым стоит задуматься о посте.

- Нам следует поститься, когда мы находимся в поиске важных истин, чтобы наше понимание было правильным (Э. Уайт. Основы здорового питания, с. 187).

- Нам следует поститься, когда мы ищем небесной мудрости, которую обещал нам дать Господь (там же, с. 188).

- Нам следует поститься, когда мы желаем знать волю Божью в построении важных планов (Э. Уайт. Избранные вести. т. 2, с. 364).

- Нам следует поститься, когда мы желаем посвятить свои таланты на служение Богу (Э. Уайт. Свидетельства для Церкви. т. 5, с. 134).

- Нам следует поститься, когда мы просим помощи у Бога во время кризиса (Э. Уайт. Дочери Божьи, с. 46). ▶

НЕ ИДТИ В ЦЕРКОВЬ ИЗ-ЗА ОДЕЖДЫ

Богу было бы приятно видеть наших сестер одетыми в простую и опрятную одежду и усердно служащими Господу. Простая и опрятная одежда неимущих женщин зачастую резко контрастирует с нарядами их более зажиточных сестер, и эта разница нередко вызывает смущение у бедных.

Некоторые пытаются подражать своим богатым сестрам: они гофрируют юбки, делают оборки и рюшечки на платьях, сшитых из дешевого материала, чтобы как можно меньше отличаться в одежде от своих сестер. Бедные девушки, получающие всего два доллара в неделю за свою работу, тратят все до последнего цента, лишь бы одеваться не хуже тех, кому не приходится зарабатывать себе на жизнь тяжким трудом. Эти молодые девушки ничего не могут положить в сокровищницу Бога, поскольку они так много времени тратят на пошив модных платьев, пытаюсь копировать сестер, что у них не остается времени для совершенствования своих умственных способностей, изучения Слова Божьего, тайной молитвы или для молитвенных собраний. Все их мысли заняты только тем, как бы выглядеть не хуже сестер. Ради достижения этой цели они приносят в жертву физическое, умственное и нравственное здоровье. Счастье и благоволение Бога возлагаются на алтарь моды.

Многие женщины не желают приходить на субботние богослужения только потому, что их платья сильно уступают по стилю и украшениям нарядам их сестер во Христе. Неужели мои сестры не хотят посмотреть фактам в глаза и осознать до конца, какое влияние они оказывают на окружающих? Идя по запретному пути,

они уводят за собой и других на тот же путь непослушания и отступничества. Христианская простота приносится в жертву желанию показать себя и блеснуть перед всеми. Мои сестры, как бы нам изменить все это? Есть только один способ: сделать Библию правилом нашей жизни. Всем нужно стремиться изо всех сил делать добро ближним, бодрствовать в молитве, поднять давно забытый и оставленный крест.

Почему наши сестры обкрадывают Бога, лишая Его подобающего служения, и ради того, чтобы служить модным веяниям нашего времени, отнимают у Него деньги, которые следовало бы положить в Его сокровищницу?

Больше всего они думают о том, во что одеться, и на это тратят драгоценное время и деньги. Они не повышают культуру ума и сердца, а развитие характера считают менее важным делом, чем приобретение модной одежды. Украшение в виде кроткого и молчаливого духа необычайно ценно, и самое большое нечестие и безумие – попусту тратить на легкомысленные занятия те возможности, которые даются нам для приобретения этого драгоценного украшения души.

Сестры, мы можем делать для Бога благородную работу, если того захотим. Женщина не знает своей силы. Богу неудобно, чтобы все ее способности

тратились на решение вопросов: что мне есть? что мне пить? во что одеться? Женщине уготована более высокая участь, более величественная судьба. Ей следует развивать и совершенствовать свои способности, ибо Бог может использовать их в великом деле спасения душ от вечной гибели.

Церкви больше напоминают театр, чем место поклонения Богу. В них прихожане демонстрируют все фасоны модной одежды. У бедных не хватает смелости войти в эти Молитвенные дома. Однажды я услышала от посетительницы одной из этих модных церквей следующее: «Здесь предоставляется прекрасная возможность изучать различные фасоны. Я вижу положительные и отрицательные стороны разных стилей и, знаете ли, я с большой пользой для своего бизнеса наблюдаю за тем, какое влияние на фигуру и разную комплекцию оказывают платья разного покроя. Обратили ли вы внимание на тот прекрасный длинный подол и милую шляпку? Мне в точности известно, как они изготавливаются. Я целый день училась и перенимала все полезное, чтобы затем применить это в своем деле».

Э. Уайт. Свидетельство для Церкви, т. 4, с. 631, 642.

▶ ● Нам следует поститься, когда мы ведем борьбу с нечистой силой (Э. Уайт. Желание веков, с. 431).

● Нам следует поститься, когда мы просим Господа, чтобы Он послал больше людей, готовых трудиться для жатвы (Adventist Review, Март 27, 1980, 8).

● Нам следует поститься, чтобы среди членов Церкви было единство (там же).

● Нам следует поститься, когда мы желаем очистить свое сердце и духовно возродиться (Э. Уайт. Основы здорового питания, с. 187, 188).

● Нам следует поститься, чтобы одержать победу над искушениями (Э. Уайт. Свидетельства для Церкви, т. 2, с. 202).

● Нам следует поститься, чтобы Бог научил нас употреблять правильную и простую пищу (Э. Уайт. Основы здорового питания, с. 190).

● Нам следует поститься, когда мы хотим побороть болезнь (там же, с. 189).

Когда перед нами возникают другие проблемы или сложности, важен также и предварительный пост. Подобно тому

как Иисус пребывал в посте и молитве в пустыне за сорок дней до того, как начал Свое служение, так должны поступать и мы перед тем, как принимаем важные решения.

В Евангелия от Матфея 17-й главе ученики не могли изгнать нечистого духа, потому что не были духовно подготовлены. Когда возникают непредвиденные ситуации, часто начинать поститься уже слишком поздно. Нет времени! Помощь нужна немедленно! Если мы до этого не уделили время посту, чтобы получить благословение Божье и силу от Него, скорее всего, мы не будем готовы к сражению на поле боя, когда это потребует. Молитва и пост тесно связаны! Молитва – это средство, благодаря которому мы можем воспринимать невидимое, в то время как пост помогает нам отбросить или ослабить влияние видимого, внешнего, от которого мы так часто зависимы. В конечном итоге целью истинного поста должно быть осуществление того, что записано в 58-й главе книги пророка Исаии. К такому посту призывает нас Бог.

«Истинный пост – это не просто исполнение обряда. Священное Писание говорит о том посте, который избрал Бог: *“Разреши оковы неправды, развяжи узы ярма, и угнетенных отпусти на свободу, и расторгни всякое ярмо... и отдашь голодному душу твою, и напитаешь душу страдальца”* (Ис. 58:6, 10). Здесь явлен дух и характер деятельности Христа. Вся Его жизнь была жертвой во имя спасения мира. И когда Он постился в пустыне или сидел с мытарями на празднике у Матфея, Он отдавал Свою жизнь ради искупления погибших. Истинная набожность проявляется не в показной скорби, не в самобичевании и не в многочисленных жертвах, но в добровольной отдаче всего себя на служение Богу и людям» (Э. Уайт. Желание веков, с. 278).

Пост может быть действительно эффективным лишь тогда, когда мы прислушиваемся к голосу Святого Духа и позволяем Ему направлять нас для более глубокого посвящения.

ЛОЖНОЕ ВОЗРОЖДЕНИЕ

Слишком часто религиозное пробуждение достигается путем обращения к воображению и эмоциям, использования присущей людям тяги ко всему новому и загадочному. Люди, чье обращение произошло на такой основе, мало расположены слушать библейскую истину, у них нет интереса к свидетельствам пророков и апостолов. И если в богослужении не содержится ничего выдающегося, оно не привлечет их. И весть, взывающая к здравому рассудку, не затуманенному страстями, не найдет в них ответа. Ясными предостережениями Слова Божьего, прямо касающимися их вечных интересов, пренебрегают.

Э. Уайт. Великая борьба, с. 463

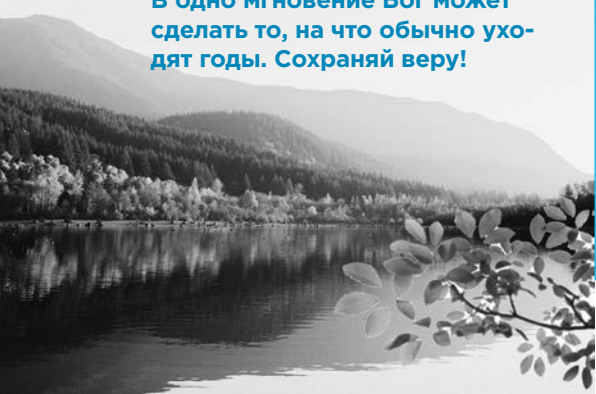

Любви нужно учиться. Причем учиться снова и снова. И конца этой учебе нет.

Заходя в чью-то жизнь, сделай так, чтобы там стало лучше, чем было до тебя.

Не тряс я зеленую яблоню. Когда яблоко созреет, оно упадет само. Все происходит так, как должно быть и в том момент, когда это нужно.

В одно мгновение Бог может сделать то, на что обычно уходят годы. Сохраняй веру!

КАКОВО ЗНАЧЕНИЕ ЧУЖДОГО ОГНЯ?

Это может показаться жестоким, но только в том случае, если мы не знаем всей истории.

«Но Надав и Авиуд умерли, когда принесли чуждый огонь пред Господа! (Числ. 26:61).

Надав и Авиуд были сыновьями Аарона и занимали высокое положение в Израиле. Они служили Богу в Его храме, преклоняясь перед Его престолом. Более того, Надав и Авиуд были удостоены вместе с 70 старейшинами созерцать славу Божью на горе.

Почему их грех был таким тяжелым? Дело в том, что Господь желал научить Свой народ приходить к Его престолу со святым благоговением и трепетом. Когда речь шла о поклонении Богу в церемониальных служениях скинии, существовало четкое разграничение между обычным и священным. Надав и Авиуд пренебрегли этим разграничением и в состоянии опьянения решили действовать по-своему. Вместо того чтобы воскурить фимиам с помощью священного огня, который зажжет Сам Бог, они нарушили Его заповеди, используя обычный огонь, который сами разожгли. Господь произнес проклятие на тех, кто не увидел разницы между обычным и священным. Он требует полного послушания. И этот грех не мог остаться без внимания, иначе бы весь Израиль начал небрежно относиться к святости Божьей и священности Его Закона.

Сегодня этот горький опыт является предупреждением для нас. Библия говорит: «Но вы – род избранный, царственное священство, народ святой, люди, взятые в удел» (1 Пет. 2:9). На христианах лежит большая ответственность, чем на неверующих людях. Грех использования обычного огня вместо священного так же губителен, как и преклонение перед ложным престолом. Мы не можем поступать таким образом и ожидать Божьего благословения. Однако из-за того, что Бог не наказывает за неповиновение мгновенно (см. Еккл. 8:11), как это было во времена Древнего Израиля, люди становятся небрежными и не понимают опасности смешивания обычного и священного. Многие

христиане довольствуются созданием собственного огня.

Сегодня мир поглощает коварная и губительная философия – постмодернизм. Она претендует на продвижение нового просвещенного способа мышления, но вместо этого ведет людей к более глубокому духовному обману и заблуждению. Постмодернизм поощряет всеобщее подозрительное отношение к рациональному восприятию и поддерживает идеи скептицизма. Истина субъективна. У вас своя истина, у меня своя, и, даже если она противоположна, это нормально, потому что истина относительна. Абсолютной истины нет: то, что истинно, зависит от обстоятельств, времени и места. Один молодой человек сказал: «День поклонения – понятие относительное и зависит от того, что удобнее для человека. Ведь Бог знает наши сердца». Постмодернизм повлиял на современную Церковь и христианскую культуру. Истину стараются представить относительной.

Библейская истина не может быть относительной и изменчивой (см. Ис. 30:21, 48:17-18; Иер. 6:16; Гал. 1:6-8; Еф. 4:5, 13). Она никак не связана с тем, что мы чувствуем или считаем правильным. Только Господь говорит, что правильно! Давайте не будем преуменьшать то, что Бог открыл нам в Своем Слове. Давайте не будем приносить чуждый огонь и небрежно относиться к тому, что вверил нам Господь. Но напротив, будем помнить, что мы находимся на пороге судного Дня очищения.

Когда мы продолжим искать лица Его с посвящением и желанием следовать по Его пути, Бог и дальше будет открываться нам через Свое Слово, а наши отношения с Ним будут становиться все глубже и прочнее. А в конце Господь сможет сказать о нас: «Здесь терпение святых, соблюдающих заповеди Божии и веру в Иисуса» (Откр. 14:12).

Молитесь о священном огне, в котором мы нуждаемся.

ПОЛОСАТЫЕ ХРИСТИАНЕ

Однажды в детском классе Субботней школы учительница спросила: «Дети, если бы все хорошие люди были белыми, а плохие черными, какими были бы вы?» После недолгого размышления одна девочка подняла руку и сказала: «Полосатыми». Именно «полосатыми» можно назвать христиан, которые привыкли к своим плохим чертам характера и со временем уже не замечают их. В ответ на обличения они говорят: «Принимайте меня таким, какой я есть».

Посмотрите лучше на себя». Но то, что кажется им незаметным и незаметным, мучит их и разрушает изнутри. Они не поддаются влиянию Божьей благодати, которая изменила бы их, и от этого страдают сами, а также их семьи и церкви.

Во 2-м послании к коринфянам 7:1 Павел призывает собратьев очистить себя от всякой скверны плоти и духа, совершать святыню в страхе Божьем. Нам необходимо последовать его совету, ибо Пришествие Христа близко. Обращаясь к коринфянам, апостол говорит: «...Я опасюсь, чтобы мне... не найти вас такими, какими не желаю... чтобы не найти у вас раздоров, зависти, гнева, ссор, клевет, ябед, гордости, беспорядков» (2 Кор. 12:20, 21).

Многие согласятся, что слова апостола не потеряли своей актуальности, так как у членов Церкви есть недостатки, которые могут принести немало вреда. В Первом послании к Тимофею 6:3, 4 мы также находим предостережение о том, что может разрушить мир в наших общинах, их единство и духовность: «Кто учит иному и не следует здоровым словам Господа нашего Иисуса Христа и учению о благодетели, тот горд, ничего не знает, но заражен страстью к состязаниям и словопрениям, от которых происходят зависть, распри, злоречия, лукавые подозрения».

В коринфской церкви было много проблем. С того времени мало что изменилось. Апостол Павел призывает нас обратить серьезное внимание на наши недостатки.

Зависть — одно из самых вредоносных качеств. Зависть зародилась в сердце осуждающего херувима. Ее последствия мы видим: за несколько тысячелетий этот грех принес много вреда как обществу, так и Церкви Божьей. Но большинство из нас, к сожалению, не обращает внимания на это качество характера.

Дьявол использует это качество как орудие в Великой борьбе, видоизменяя его проявления. Помните об этом и будьте осторожны; молитесь, чтобы приобрести правильный взгляд на все, что вас окружает. Господь дает нам ровно столько, сколько мы можем «вместить». Если у кого-то больше денег или что-то получается лучше, чем у вас, порадитесь за этого человека и спите спокойно. Не переживайте о том, что у вас этого нет.

В Священном Писании немало говорится о зависти и ее последствиях. Иосифа братья продали в рабство из

зависти, Даниила бросили в львиный ров из зависти, Господа предали на муки и страдания из зависти... Когда первоапостольская Церковь совершала служение, ее противники также были исполнены зависти (см. Деян. 5:14-17). «Зависть — гниль для костей» (Притч. 14:30). Сколько вреда может принести этот грех! Не позволяйте зависти проникнуть в ваше сердце.

Распри и злоба. К сожалению, проявление распри и злобы наблюдаем в христианских семьях и общинах. Люди носят злобу и ненависть в своих сердцах годами. Родные по крови или по духу, они никак не могут простить друг друга. И причины, по которым они делают это, кажутся им серьезными и важными. Библия говорит о том, что Каин сначала разгневался, а потом убил своего брата Авеля (см. Быт. 4:5-8). Сегодня ненависть и злоба приносят не меньше вреда, убивая людей и физически, и морально. Иисус говорит: «Ибо из сердца исходят злые помыслы, убийства, прелюбодеяния, любодеяния, кражи, лжесвидетельства, хуления: это оскверняет человека» (Мф. 15:19, 20). Иоанн продолжает эту мысль: «Всякий, ненавидящий брата своего, есть человекоубийца; а вы знаете, что никакой человекоубийца не имеет жизни вечной, в нем пребывающей» (1 Ин. 3:15).

Подозрительность. Бывало ли так, что вас в чем-нибудь подозревали? Или вы сами, возможно, мучились подозрениями? В Библии описаны последствия излишней подозрительности Саула (1 Цар. 18:6-9). Подозрения разрушили душевный покой Саула, и это привело к тому, что преданный ему человек стал изгоем и был вынужден бежать.

Если вы кого-то в чем-то подозреваете, лучше выясните все, что вам непонятно, в личной беседе. Подозрения разрушают единство и согласие в наших семьях и общинах.

Раздражительность. В книге Чисел описан замечательный пример того, как состояние недовольства становится большим препятствием для благо-словенного служения: «И сказал Господь Моисею, говоря: возьми жезл и собери общество, ты и Аарон, брат твой, и скажите в глазах их скале, и она даст из себя воду: и так ты изведешь им воду из скалы, и напоишь общество и скот его... И собрали Моисей и Аарон народ к скале, и сказал он им: послушайте, непокорные, разве нам из этой скалы

известия для вас воду? И поднял Моисей руку свою и ударил в скалу жезлом своим дважды, и потекло много воды, и пило общество и скот его. И сказал Господь Моисею и Аарону: за то, что вы не поверили Мне, чтобы явить святость Мою пред очами сынов Израилевых, не введете вы народа сего в землю, которую Я даю ему» (Чис. 20:7-12). Самый кроткий человек на Земле впал в недовольство, тем самым не явив святость Божью и дал повод сомневаться в истинности его служения как последователя Бога. Об этом событии рассказывает Э. Уайт в книге «Патриархи и пророки» в главе «Удар по скале». Раздражительность губит (см. Иов 5:2). Господь выразил Свое негодование и озвучил решение: Моисей не введет народ в Обетованную землю. Многие скажут, что Моисея донимали, он не выдержал. Отчасти это так, но мы призваны быть достойными представителями нашего Бога и Спасителя. И, наверное, никто из нас не захочет услышать, что он не войдет в жизнь вечную. Будем молиться, вторя словам псалмопевца: «Испытай меня, Боже, и узнай сердце мое; испытай меня и узнай помышления мои, и зри, не на опасном ли я пути, и направь меня на путь вечный» (Пс. 138:23, 24).

Сердце человека, не желающего измениться, становится черствым. Он мучится сам и другим мешает жить спокойно, постоянно умножая зло. Это не наш путь. Некто сказал: кто проводит много времени на коленях, тот мало грешит. В молитве мы обретаем силу для победы, так как общение с Богом, обогащение Его истиной делает нас свободными от всякого зла.

Сегодня Господь побуждает нас исследовать наши сердца. Он ждет, что мы, увидев проблему, придем к Нему. Бог желает, чтобы мы работали над своим характером, сотрудничая в этом деле с Иисусом, и благодарили Бога за победы.

Некто сказал: «Когда я смотрю на себя, пусть даже и обращенного человека, я не понимаю, как могу быть спасенным. Но когда смотрю на Христа, на Голгофский крест и на всё, что Иисус сделал для меня, то не понимаю, как могу быть погибшим».

Господь призывает нас очиститься от всякой скверны, чтобы служить Ему в этом мире (см. 2 Кор. 2:14, 3:4-6, 17, 18).

Павел
Пунди́ков

ВОГНЯНА СПОКУСА

«...Заслаб був син тієї жінки, господині того дому. І була його хвороба дуже тяжка, аж духу не позосталося в ньому. І сказала вона до Іллі: "Що тобі до мене, чоловіче Божий? Прийшов ти до мене, щоб згадувати мій гріх та щоб убити мого осина!"...

І сказав він до неї: "Дай мені сина свого!" І він узяв його з лона її, і вінів його в горницю, де він сидів, і поклав його на своєму ліжку. І кликнув він до Господа, й сказав: "Господи, Боже мій, чи й цій удові, що я в неї мешкаю, учиниш зло, щоб убити її сина?" І витягся він тричі над дитиною, і кликав до Господа та казав: "Господи, Боже мій, нехай вернеться душа цієї дитини в неї!" І вислухав Господь голоса Іллі, і вернулася душа дитини в неї, і вона ожила... І взяв Ілля дитину, і зніс її з горниці додолу, і віддав її матері її. І сказав Ілля: "Дивися, твій син живий!" І сказала та жінка до Іллі: «Тепер-то я знаю, що ти Божий чоловік, а Господнє слово в устах твоїх – правда!» (1 Цар. 17:17-24).

Ця подія сталася після того, як пророк Ілля за вказівкою Божою пішов у Сарепту Сидонську й зупинився в домі однієї вдови, котрій Господь звелів годувати його. Бог чудовим чином давав їжу в цей дім, так що «дзбанок муки не скінчився, і не забракло в горнятї олій» (1 Цар. 17:16). І ось «по тих пригодах» занедужав син цієї жінки...

Що означає «по тих пригодах»? Після пережитого досвіду, чудесного задоволення всіх потреб дому вдови під час голоду, її спіткала біда: помер син. Як усе було добре з цим Божим чоловіком! Серце жінки було переповнене вдячністю Господу за Його милість і щедрість. Вона ні в чому не мала потреби, тоді як уся країна голодувала. Та раптом смерть сина кинула тінь на її радість. І з уст збентеженої матері виривається гіркий докір на адресу того, хто прийшов у її дім з благословенням Божим. Вона його бачила, користувалася ним. А тепер говорить: «Що тобі до мене, чоловіче Божий? Прийшов ти до мене, щоб згадувати мій гріх та щоб убити мого сина!» Умить забулося все добро. Тепер той, з ким благословення прийшли в її дім, винен у смерті її сина?!

Як часто буває в нашому християнському досвіді, що за особливим благословенням приходить і велике випробу-

вання. І ми не готові до нього, дивуємося й починаємо проявляти невдоволення, шукати винного. Тримавши на руках мертвого сина, вона звинувачує пророка в її біді. У своєму горі вона забула всі блага, які відвідали її дім з приходом чоловіка Божого.

Те, що сталося з вдовою із Сарепти Сидонської, часто повторюється і в нашому житті. Людині властиво думати: якщо вона покалася, вірна Божові та слідує за Христом, то дорога її обов'язково має бути встелена квітами, її супроводжуватиме успіх, і вона буде позбавлена всіх турбот, переживань і випробувань. Однак Слово Боже говорить дещо інше: «Ми маємо через великі утиски увійти до Царства Божого» (Дії 14:22). Чи не тому апостол Петро пише: «Любі! Не дивуйтеся вогневі, що трапляється з вами для вашого випробування, – наче якомусь дивному випадкові» (1 Петра 4:12). Апостол нагадує, що ніхто з нас не є винятком. Вогняну спокусу не потрібно розцінювати як недопустиму для дітей Божих. Її слід сприймати як нормальне явище в житті послідовника Христа.

«Якби в час випробування та горя ми могли духовно прозріти й збагнути намір Божого провидіння, то побачили б ангелів, які намагаються врятувати нас від самих себе й поставити наші ноги на міцному фундаменті.»

Вогняне випробування – це дар Божий. Оскільки ви берете участь у стражданнях Христових, то радійте. Пам'ятаймо, що жодне страждання не може нас спіткати без волі та дозволу нашого Господа, «бо кого Господь любить, того й карає» (Євр. 12:6, в оригіналі – «дисциплінує, виховує, наставляє, виправляє»). «З усіх благословень, котрі тільки Небо може подарувати людям, співучаст у стражданнях Христових, є найвищим виразом довіри та високої честі» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 225).

Для Марти та Марії хвороба, а за нею й смерть їхнього брата Лазаря також були неочікуваними подіями. Вони попередили Ісуса про стан його здоров'я. Та замість того щоб поспішити їм на допомогу, Ісус затримався. Чи не дивно?

Затримка Христа мала добру мету. Ми бачимо обставини нашого життя в проекції сьогодення, а Бог – у площині вічності, тому ми, зіткнувшись із випробуваннями, часто впадаємо у відчай. Ми, як вдова із Сарепти Сидонської, шукаємо причину не там, де слід її шукати. Намагаємося звинуватити обставини, людей, Бога. «Прийшов ти до мене, щоб згадувати мій гріх та щоб убити мого сина!» – говорила жінка-вдова. Також ми чуємо і з уст Марти та Марії: «Господи, якби Ти був тут, не помер би мій брат!» (Івана 11:21). У цих словах відчувається докір Ісусові.

Нам відома розв'язка трагедії цієї сім'ї. Хоч хвороба Лазаря й закінчилася смертю, Христос воскресив його, і цим відомим чудом Бог був прославлений і багато юдеїв повірило в Ісуса. Проте важко переконати людей, що Бог допускає такі події в житті з любові до них. Як пояснити, що Йов, «невинний та праведний, що Бога боїться, а від злого втікає», пройшов через вогняні випробування? (Йова 1:8). Відповідь на це запитання дає сам Йов у кінці своїх випробувань: «Тільки послухом уха я чув був про Тебе, а тепер моє око ось бачить Тебе» (Йова 42:5).

Мета кожного випробування в нашому житті полягає в тому, щоб ми побачили Його очима нашої віри, ближче та глибше пізнали Господа.

Вдова із Сарепти Сидонської своїми очима бачила, як дивовижно Бог задовольняв її потреби. Вона бачила, як виконувалися обітничі Божі, які Він дав через пророка Ілля. Проте вона бачила Бога тільки через Його дари. Господь бажав, щоб вона пізнала Його так, як Йов: «Тепер моє око ось бачить Тебе».

До близького пізнання Бога веде Дух Святий, і цей шлях пізнання інколи проходить через вогняне випробування. Перешкодою на шляху близького спілкування з Господом є не покладений на жертovníк наш улюблений «Ісаак». Для бідної вдови найбільшим скарбом був її син, її «Ісаак», її єдина надія. Він помер. Удар Божого провидіння виявився надто тяжким для цієї матері,

і вона в розпачі промовляє звинувачення на адресу Божого пророка. Якби вона в цей момент могла сказати так, як сказав над гробами своїх дітей Йов: «Господь дав, – і Господь узяв... Нехай буде благословенне Господнє Ім'я» (Йова 1:21)!

Як часто ми промовляємо необачні слова в стражданнях. Замість того щоб вірити, що наш Бог має про нас «думки спокою, а не на зло» (Єрем. 29:11), ми засмучували Його нашими необдуманими словами та запитаннями: «Чому, Господи, Ти допустив це?»

Бог не звинувачує нас, Він розуміє й знає, що ми – порох. Тому без слів докору Ілля від імені Бога промовив до вдови: «Дай Мені сина свого». Удова віддала свого сина в руки пророка, і Бог воскресив його. Мати вручила своє горе тому, кого вона щойно звинувачувала в смерті сина, і в цьому вчинку виявилися її покаяння та віра.

«У житті кожної людини трапляються хвилини великого розчарування та глибокого розпачу; дні, коли журба стає постійною супутницею й буває важко повірити, що Бог продовжує ніжно опікуватися Своїми земними дітьми; коли тривога непокоїть душу й людина бажає собі смерті. Саме тоді чимало людей втрачають надію на Бога і стають рабами сумніву та невір'я. Якби в такий час ми могли духовно прозріти й збагнути намір Божого провидіння, то побачили б ангелів, які намагаються врятувати нас від самих себе та поставити наші ноги на міцному фундаменті, надійнішому за віковічні гори; тоді воскресла б віра й почалося нове життя» (Е. Уайт. Патріархи і пророки, с. 162).

Бог чекає, щоб ми прийшли до Нього з нашим горем. Він бажає благословити нас. Якщо ми зробимо перший крок віри, то Він витре наші сльози, прийме нас, простить і воскресить «нашого померлого сина». Бог бажає проявити силу воскресіння в тому, що ми вважаємо остаточною втратою. Сьогодні Господь говорить і нам, як колись Марті: «Коли будеш вірити, – побачиш Божу славу» (Івана 11:40). Давайте вірити, що Бог нас любить і має щодо нас «думки спокою, а не на зло» (Єрем. 29:11). Тоді ми скажемо, як вдова із Сарепти Сидонської: «Тепер-то я знаю, що ти Божий чоловік, а Господнє слово в устах твоїх – правда!» (1 Цар. 17:24); і як Йов: «Тепер моє око ось бачить Тебе» (Йова 42:5).

Пророк Ілля – прообраз нашого Спасителя. Як Ілля, узявши дитину в свою горницю, покликав до Господа, і хлопчик ожив, так і наш милосердний Господь узяв нас, «мертвих через... переступи й гріхи» (Ефес. 2:1), поніс нас на Голгофу, поєднався з нами, узяв на Себе нашу провину і в такий спосіб дав нам нове життя. Безмежна подяка нашому Господу за Його велике милосердя до нас!

Підготував **Богдан Стасюк**
за матеріалами книги
Ярла Пейсті «Ілля»

Прославляйте Бога еще до получения благословений!

Несколько лет назад в горах Озарк была сильная засуха – одна из самых тяжелых в истории этого региона. Неделями и даже месяцами мы безуспешно молились о дожде. Казалось, что все деревья погибнут. Это было сложное время для всех, кто любил заниматься садоводством.

Однажды во время общей семейной молитвы мой восьмилетний племянник сказал: «Спасибо, Господи, за тот дождь, который Ты готовишься послать с небес!» Во время молитвы все тихонько усмехнулись, но потом вместе славили Бога за то чудо, которого еще никто не видел.

Через два дня после этого началась сильная буря с ливнем. Она пронеслась один раз мимо нашей фермы и вернулась обратно. Я увидела то, чего никогда раньше не встречала: она изменила направление. Когда мы в удивлении наблюдали за происходящим, к нам присоединились и соседи. Скептики

могут не согласиться, но Господь устроил все таким образом, потому что маленький Даниэль в молитве прославлял Бога. Господь говорит: «Вот такую веру Я и ищу».

Давайте же стучать в двери Неба со святым дерзновением, пока не получим благословения!

Давайте смирим свои сердца перед Богом и будем сражаться до рассвета, прося Его о большем. Давайте прославлять Господа еще перед тем, как увидим желаемые благословения! Если мы будем исполнять все это, то получим ответы на значительно больше своих просьб! Благословения изолятся на нас, как дождь!

НЕ НАХОДИТЕ ПОКОЯ, ПОКА НЕ ИЗБАВИТЕСЬ ОТ ГРЕХА

Я настолько не люблю пчел и ос, всех жалящих насекомых, что не нахожу покоя, пока не избавлюсь от них, если они попадают в мой дом. Однажды ночью оса залетела в мою спальню. Я отчаянно пыталась прихлопнуть ее, однако от моего удара она попала в какую-то трещину. Позже я обнаружила, что это было отверстие кондиционера. Я не знала, куда она пропала, но еще два часа не могла спать, потому что обыскивала комнату в поисках вредителя. Мне стоило прекратить свои поиски и снова уснуть, но я не могла, потому что знала: она где-то в моей комнате.

Позже, рассказав своей семье об осе, на которую я среди ночи охотилась, они смеялись. Теперь смешно даже мне. Но в этой ситуации вижу

пример для нашей духовной жизни. Если бы мы так же атаковали каждый грех в нашей жизни! Что, если бы при попытках сатаны проникнуть в нашу крепость, мы бы не сидели сложа руки, но целенаправленно боролись и молились до тех пор, пока враг не потеряет точку опоры?

Как бы сегодня выглядела наша жизнь, если бы таким было наше отношение к неприкосновенности наших духовных стен и нашей крепости?

Проблема в том, что мы не видим угрозы в наличии таких маленьких проблем. Они не кажутся нам чем-то, что заслуживает нашего внимания. Но в глазах Бога ни одна такая проблема не является незначительной (см. Еф. 4:27).

ПРИНЦИПИ УПРАВЛІННЯ РЕСУРСАМИ

Цікава зустріч на тему управління ресурсами відбулася влітку в УГІ, що в Бучі. Джон та Джейн Метью, подружжя зі США, приїхали до України, щоб поділитися своїм багаторічним досвідом із цього приводу. Джон – керівник Відділу управління ресурсами Північно-Американського дивізіону. Його дружина – медичний працівник та автор книжок для дітей. Вони навчали, як ефективно керувати своїми ресурсами й навчити цього своїх дітей.

Спікери доступно розповіли, що бути мудримим управителем не так і складно. Кожен з нас отримує від Бога таланти, здоров'я, характер, майно, час, кошти, сім'ю, людей, які нас оточують, природні ресурси. Щоб бути розумними управителями того, що нам довірив Бог, потрібно глибоко усвідомити, що Він є Володарем всього.

Світ навчає іншого, він зрощує «пожадливість тіла, пожадливість очей та життєву гордість» (1 Івана 2:16). Диявол використовує те, що в кожного з нас є свої потреби, прагнення, мрії та бажання, і намагається занести нас у пастку матеріальних цінностей. Якщо ми хочемо покладатися на Бога, то повинні свої емоції підпорядкувати розумові й мудро користуватися тим, чим нас обдарував Господь, повертаючи Йому належне.

Мудре управління ресурсами потребує щоденної практики. Якщо ми та наші діти щодня йтимемо за Христом, це буде проя-

Джон та Джейн Метью
з перекладачем

вом нашої любові до Бога та відображенням істини, яку ми здобули в Христі. Наше життя управителів включає наш світогляд, навернення, посвячення, самодисципліну.

Багато уваги подружжя Метью приділяло практичним порадам щодо дітей: як навчити їх бути успішними управителями того, до чого можна доторкнутися, і того, що є фізично недосяжним. Важливо змалечку навчати дітей чесності в стосунках з Богом та людьми. Одна жінка розповіла про випадок зі свого дитинства. Вона жила в незможній сім'ї. У супермаркеті її батьки вкрали для неї іграшку. Минуло багато років, а жінка й досі пам'ятає той сором, який вона пережила тієї миті.

Тест на перевірку визнання Божого авторитету в нашому житті – це десятина. Повернення десятини має бути особистим рішенням. Вірність завжди приносить благословення. Приношення та десятина – дві сторони однієї монети. Десятину має справу з чесністю, приношення – з вдячністю. Відсутність вміння дякувати – основна причина низького рівня жертвовності.

Багато християн, іноді навіть несвідомо, обкрадає Бога. Декотрі повертають

десятину в проекти «Дивовижні факти» ТК «Надія» чи «Всесвітнє радіо». Хоча ці проекти й виконують важливу функцію, але це не Божа скарбниця. Дуже важливо це розрізнити й навчити дітей бути вірними в поверненні десятини, щоб Божа скарбниця завжди була повною. Як писала Е. Уайт, гроші означають душі; члени Церкви, вірні в десятині, живуть на святі кошти; якщо ми будемо вірні в 10 %, наші 90 % автоматично освячуються.

Учасники зустрічі

Справжній управитель ресурсами ніколи не псує те, що йому належить, і відповідально ставиться до своїх і чужих речей. Відповідальність та організованість – не вроджені риси, їх потрібно виховувати й тренувати щодня.

Коли наші діти дотримуватимуться Божих принципів управління ресурсами, вони матимуть праведне, успішне й щасливе життя. А головне – це підготує їх до життя вічного.

Вікторія
Ярош

«СИЛЬНЕ ПОКОЛІННЯ»: ІНДИВІДУАЛЬНИЙ ПІДХІД

У кожного міста – свій шлях до Бога

«Тож будьте милосердні до тих, що вагаються! Інших спасайте, вивагаючи з вогню, а ще до інших будьте милосердні зі страхом, ненавидьте навіть одяг, опоганений тілом».

(Юди 22, 23)

Так склалося, що м. Бершадь на Вінниччині потребувало саме такого індивідуального підходу до евангелізації. Звичайні програми «Сильного покоління» – канікулярні школи, допомога нужденним, музичні концерти – тут не стали при нагоді. Спершу потрібно було знайти ключ, аби налагодити стосунки з владою. І цим ключем послуговував соціальний проект «Чисте місто».

Звісно, коли служіння пов'язане з людьми, приємніше бачити допитливі очі дітей, тішитися їхньою цікавістю до духовних істин, дивитися на обличчя стареньких бабусь, щасливих від того, що небайдужа молодь прийшла їх відвідати, допомогти, розрадити пісню. Проте я ніколи не думала, що, просто щодня прибираючи місто, ось так без жодної взаємної віддачі та явних плодів у Божому виноградарнику, можна отримати задоволення.

Спочатку були думки: а навіщо це все, якщо завтра тут знову буде те ж саме й свідомість людей від цього не зміниться? Але мало-помалу крок за кроком Бог розламавав кригу ворожого налаштування місцевих проти Церкви.

Не збираючи по кілька сотень дітей на канікулярні школи, не влаштовуючи концерти, а просто очищаючи місто від сміття, а серця людей від упереджень, ми торували шлях для Божої роботи. Згодом за Його сприяння нам дали офі-

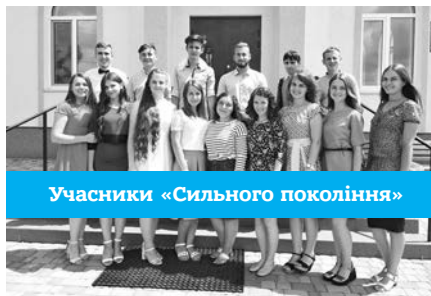
ційний дозвіл уперше в місті провести «Країну здоров'я».

Як емоційну відпругу після фізичної праці ми влаштовували собі активний відпочинок, залучаючи місцеву молодь до різних спортивних ігор, квестів, сплаву на байдарках та катамаранах, перегляду змістовних фільмів. Зрештою, майже 10 людей погодилися поїхати на християнський табір, аби 9 днів провести серед адвентистської молоді.

Так, до когось Господь стукає через їхніх дітей, до когось – через справи милосердя, до когось – через книги. А когось веде довшим шляхом. Спочатку прибирає вороже ставлення до Церкви, ламаючи нав'язані суспільством стереотипи про «секти», «затягування» та «здрисництво». Потім дає побачити, що віруючі – такі ж самі прості люди, які бажають їм добра, і єдине, чим відрізняються, – мають тверду впевненість у майбутньому, ґрунтовні підстави для надії та непереборний душевний мир та спокій.

«У наполегливості не лінуйтеся, духом палайте, Господеві служіть, радійте надією, труднощі переносьте, перебувайте в молитві».

(Римл. 12:11, 12)

Учасники «Сильного покоління»

Марта Рудко

Молитва з обітницею

**«І склала вона обітницю, та й сказала:
"Господи Саваоте, якщо дійсно
споглянеш на біду Твоєї невірниць,
і згадаєш мене, і не забудеш Своєї
невірниць, і даси Своїй невірниці
нащадка чоловічої статі, то я дам
його Господеві на всі дні життя його,
а бритва не торкнеться його голови"»**

(1 Сам. 1:11).

Чи можна давати Богові обітницю з умовою «якщо Ти...»? Така молитва передбачає виконання певної обіцянки з мого боку та відповіді на молитву з боку Бога. Особисто мене такий вид молитви неабияк стимулює ще зі студентських років. У той час, коли постало питання відвідування пар у суботу, я ревно молилася про Божий захист і розв'язання проблеми. Проте відповіді не було...

Викладач працював за сумісництвом і з'являвся в університеті лише в суботу – для всіх груп і курсів. Спроба домовитися здавати завдання заочно, не відвідуючи пари, закінчилася невдало. Він не хотів нічого чути, лишень твердив: «Вирішуйте все із завідувачем кафедри чи деканом».

Правила в університеті були суворі. 15 пропусків без поважної причини (а мою причину вважали саме такою!) – і відрахування, до того ж незалежно від курсу: 3-й, 4-й, 5-й – відраховували всіх. Арифметика проста: чотири суботні пари на місяць, а отже, менш ніж чотири місяці на те, щоб виправити ситуацію.

Ці чотири місяці були періодом суцільних офіційних і усних відмов іти назустріч з боку викладача, завкафедри, декана, проректора. І все з гучними вигуками: «Якщо вам щось не подобається, переводьтеся до іншого закладу!», «Займайтеся краще науковою діяльністю, нащо вам здалася ця Церква?», «Прийдіть з Біблією й посидьте на останній парті, це ж не робота в суботу!» Жодні посилення на закон і статті Конституції не діяли. Як порожній дзвін. Безліч дверей – і всі зачинені.

З'являлися думки: а може, така воля Божа, щоб я більше не навчалася в цьому закладі. Згадалася християнська аксіома: відчинені або зачинені двері обставин, перевірені часом і молитвою, і є відповіддю Бога.

Наближалось завершення семестру, а це означає – захист курсової роботи та складання іспиту. Звісно, з нульовою відвідуваністю, хоч і справно виконаними домашніми завданнями, розраховувати на високий бал підстав не було. У голові звучало одне питання: «Коли ж нарешті втрутиться Господь?» Стан невирішеності часом гірший за найкатегоричнішу відмову. На Бога я не нарікала, але пригнічений настрій час від часу в мене був.

Система захисту курсових робіт у викладача була такою: хто хоче отримати «5», захищає курсову в останню суботу квітня, а якщо всі не встигнуть, то ще в першу суботу травня. Хто розраховує отримати «4» – у другу суботу травня. Хто «3» – у третю і т. д. Квітень добігав кінця, перші сміливіці-однорічники вже святкували свої «п'ятірки».

Сусіди по кімнаті затамовано очікували, чим же закінчиться моя історія. Навіть по-своєму, як уміли вірити, «перехрещували» мене щоразу, коли я йшла вирішувати «суботні» питання. Хтось підтримував, хтось співчував, хтось пишався, а хтось обурювався, мовляв, а що ти хочеш: на пари не ходити й «п'ятірку» отримати?

Та, на диво всім і насамперед собі, «п'ятірку» я таки отримала. З Богом попереду й ангелами за спиною. Обітниці підтримували мене: «А Господь, Він Той, що піде перед тобою, – не опустить тебе й не покине тебе, – не бійся й не лякайся» (Пс. Зак. 31:8), «Думку, оперту на Тебе, збережеш Ти у повнім спокої, бо на Тебе надію вона покладає» (Ісаї 26:3).

Наближались травневі вихідні. Як ніколи доречно, виручила державна традиція переносити деякі робочі дні на суботи, аби сполучити звичайні вихідні зі святковими. Рівно напередодні мого 15-го пропуску «без поважної причини» та останньої пари, коли можна ще захистити курсову роботу на «5», з'ясувалося, що найближчої суботи ми відпрацюємо заняття за якийсь із будніх днів, а суботні пари переносять

на неділю! Хіба це не Боже втручання, якого я так чекала, довго стукаючи в зачинені двері своїх «освітодавців»? Диво сталося: двері відчинилися, мене не відрахують, усі можливості завершити курс на відмінно Бог розклав переді мною в найкращій послідовності!

Утім, залишилися побоювання щодо упередженості викладача. Адже якщо студент не відвідує заняття – це ознака безвідповідальності, неповаги та несумлінного ставлення до навчання. Та й цю перепону Господь легко прибрав.

Світ тісний. Дивом виявилось, що тодішній ректор УГІ особисто знає не викладача, не завкафедри, не декана, а самого ректора університету, бо на момент заснування інституту в Бучі той був міністром освіти і сприяв відкриттю християнського закладу. Тож усі мої умовні «опоненти», які висміювали релігію й погрожували відрахуванням, тепер отримали вказівку згори: «Цю студентку не чіпати». А я тим часом отримала підбадьорення від Бога: «Бо хто вас доторкується, той доторкується до зірця ока Його» (Зах. 2:12).

А все розпочалося з рішення звернутися до Бога молитвою з обітницею. Зробивши все від мене залежне, я дала слово Господу: якщо Він розв'яже ситуацію, яка склалася з навчанням у суботу, я обіцяю завжди безвідмовно, наскільки дозволятимуть обставини й можливості, звершувати в Церкві певне служіння.

...Від того моменту минуло 10 років. І за весь цей час щоразу, коли виникала думка відмовитися від свого служіння, мені згадувалася неймовірна відповідь Бога на мою тодішню молитву з обітницею. Цей досвід дає свої плоди дотепер...

«Господь – мені помічник, тож я не боятимусь. Що зробить мені людина?» (Євр. 13:6).

**Ганна
Борисовська**

Я зрозуміла, що існує Бог

**«Не бійся, з тобою-бо Я, і не
озирайсь, бо Я Бог твій! Зміцню
Я тебе, і тобі поможу, і правцею
правди Своєї тебе Я підтримаю»**

(Ісаїя 41:10).

Хочу поділитися з вами одним зі своїх досвідів дитинства, пережитих з Богом. Він дуже вривався в мою пам'ять з дитячих років. Саме тоді я справді зрозуміла, що Бог реальний, усемогутній і небайдужий до мене.

Це сталося на моїй батьківщині, на Волині, у 90-ті роки. Тоді я навчалася в третьому класі. Зростала в родині, де в церкву ходили лише на «великі свята», але про Бога знала змалечку від батьків, особливо від бабусі Наді, яка відвідувала Церкву АСД. На канікулах ми з братом часто їздили до неї в гості в с. Затурці. Проте іноді я проводила літні канікули в рідному Луцьку, де відвідувала пришкільні та літні дитячі табори інших конфесій. Ось в один з таких таборів ми разом з подругою вирушили того літа. Я не розуміла, що там на мене чекає, адже досвіду відпочинку в християнських таборах особливо не мала, але цікавість перемогла. Моя подруга була на рік старша за мене, але з такої самої родини, як і я. Тому для нас усе було невідомим. У таборі мені подарували першу Біблію.

Одного спекотного літнього дня ми всім табором вирушили на озеро купатися. Загонів, пам'ятаю, було дуже багато. Купалися ми не так, як зараз водять купатися – по одній-дві групи дітей, а цілим табором, усі разом.

Не знаю чому, але в таборі я була без надувного кола. Плавати я не вміла, але проводити час у воді з друзями мені дуже подобалося. Надувне коло було в моєї подруги, але вона з ним не хотіла розлучатися, тому відхилила мої численні прохання позичити його. Та я не здавалася: не сидітиму ж я цілий день на березі. Вирішила, що піду на мілину і вчитимуся плавати сама. Однак через таку юрбу дітей,

каламутну воду та брак вільного простору це було майже неможливо. Тому вирішила відійти трішки далі, на глибину, де було менше дітей та більше простору. Далеко я не заходила, адже не вміла плавати.

Те, що сталося тоді, виявилось для мене повною несподіванкою. Хвилі мене відносили далі й далі, так що я вже не відчувала дна під ногами. Я не очікувала, що перехід з мілини на глибину буде таким різким. Відчула, як ураз опинилася в глибокій, значно холоднішій і темнішій воді та почала захлинатися. Я кричала дівчатам, які, здавалося, були неподалік, кликала на допомогу, щосили вистрибувала вище й вище, але все було марним – ніхто мене ні чув і ні бачив.

Наковтавшись води, я опустилася на дно. Відразу зрозуміла, що це – кінець мого життя. У моїй дитячій голові чітко промайнула думка, що я справді потонула. Складно було прийняти цей факт, бо хотілося жити! Тієї ж миті перед очима постала картина, як гірко плачуть мої батьки, дізнавшись, що зі мною сталося. Мені не хотілося завдавати їм болю. Подумала, що потрібно попросити пробачення в Бога за свій непослух, усі свої гріхи, а також помолитися за моїх батьків, щоб Господь їх підтримав і допоміг пережити таке горе. Пам'ятаю, як я дивилася на риб, які пропливали повз мене, як тихо колихалися водорості, як красиво просвічувалися промені сонця крізь воду, як гарно було там, на дні. Незбагнений

мир та спокій огорнули мою стривожену дитячу душу. Не знаю, скільки часу я була на дні, але раптом відчула, як хтось узяв мене своїми сильними руками і почав стрімко піднімати на поверхню. Такого я ніколи в житті не відчувала. Спочатку взагалі не розуміла, що відбувається. Потім відчула, як чийсь невидимі руки згинають і розгинають мої руки та ноги так, як плавають професійні плавці. Я підняла голову й побачила, що була далеко, але мені так сподобалося пливти, що я щосили гребла руками й ногами, доки не дісталася берега.

А там усі продовжували жити своїм життям: одні купалися, інші засмагали, хтось грався, дехто читав. А мені після всього пережитого вже все сприймалося інакше, по-новому. Радість свого спасіння мені відразу ж захотілося поділитися зі своєю подругою. Перше, що вона в мене запитала: «Ти де була? Що з тобою сталося? Я тебе не могла знайти. Я вже встигла покупатися, ось засмагаю...» Я зрозуміла, що минуло досить багато часу. Пішла до дівчат, яких кликала на допомогу, але вони сказали, що нічого не чули, проте бачили, як я весело стрибаю неподалік. Я їм пояснила, що тонула, але ніхто не повірив.

Тоді я вже знала, Чий то були сильні руки, Хто урятував мене та навчив плавати. Я зрозуміла, що Бог реальний і що в Нього є плани щодо мене, і була безмежно вдячна Йому за ще один шанс на життя.

Батьки, бабусі, дідусі, працівники дитячих таборів і всі, хто сіє Божі зерна любові та істини в дитячі серця! Ваша праця не даремна, одного дня вона обов'язково принесе свій плід!

**Катерина
Гаман**

Перш ніж Його діти покличуть, Бог відповість

Навчаючись на першому курсі коледжу, я жила в чудовій сім'ї. Одного недільного ранку вирішила прогулятися і, перш ніж вийти з дому, як завжди, помолилася.

На прогулянці я почула якийсь голос позаду. Інстинктивно озирнулася й від побаченого завмерла. Це був Рок, ротвейлер нашого сусіда, як завжди, у поганому настрої, але чомусь неприв'язаний. Я розуміла, що, показуючи свій страх, наражаю себе на небезпеку. Утім, була далеко від дому, аби покликати на допомогу. Тому стояла, не рухаючись, і запитувала Бога, як діяти. Рок пробіг повз мене, зробив ще кілька кроків уперед, зупинився, почекав декілька секунд, а потім озирнувся, неначе запрошуючи на прогулянку.

На свій подив, я пішла за собакою. Наша прогулянка не була звичайною прогулянкою господаря та його улюбленця, котрі йдуть поруч. Ми весь час спостерігали одне за одним. Рок демонстрував свої атлетичні здібності, перестрибуючи через бар'єри та бігаючи за пташками.

Ми прийшли до невеликого парку, і раптом Рок зник за деревами. Я продовжувала йти дорогою, розмовляючи з Богом. Минали хвилини, пес не з'являвся, і я почувалася комфортніше, аж поки не побачила незнайомця, який ішов прямо до мене. Намагаючись уникнути зустрі-

чі, я уповільнила ходу й перейшла на протилежний бік вулиці. Раптом незнайомиць теж почав рухатися швидше й перейшов дорогу. З кожним кроком відстань між нами зменшувалася, тому я знову перейшла на інший бік вулиці. Озирнувшись, я побачила, що незнайомиць швидко наближається до мене з неприємною посмішкою. Мені це не сподобалося, я зрозуміла, що він мене переслідує.

Раптом я побачила, як Рок качається на траві. Не вагаючись, я свиснула. Собака зупинився й подивився мені в очі. Тоді я зробила те, про що б ніколи не подумала, – ударила себе по коліну, наказуючи Року підбігти до мене. Пес мчав до мене, а моє серце ледь не вискакувало з грудей, але найкращим було те, що незнайомиць чимдуж утікав від нас.

Повернувшись до своєї кімнати, я прославила Бога за всі Його милості та подякувала за Його охорону того ранку. Воістину, перш ніж Його діти покличуть, Бог відповість, вони ще говоритимуть, Він уже почує їх (див. Ісаї 65:24).

Евелія К.

Останнє запрошення

Релігійна свобода в Україні відчинила двері Будинків культур, клубів та інших закладів у 90-х роках минулого століття для проведення євангельських програм і проповіді Благої вістки.

Мабуть, кожен із нас переживав досвід розповсюдження запрошень на програму. Трепетне відчуття відповідальності, коли отримуєш «свою» частку запрошень, спонукає з усією серйозністю підійти до дорученого завдання.

Саме з таким відчуттям нещодавно розносила запрошення Ніна Федорівна у своєму селі. Програма відбувалася в районному центрі, а з їхнього села щовечора мав їздити автобус, забираючи всіх охочих відвідати зустрічі «Так говорить Біблія». Напередодні євангельської програми ця сестра вже майже роздала всі запрошення. Залишилося одне. Що ж з ним робити? Вирішила занести одній давній знайомій, раптом вона відгукнеться й погодиться поїхати. З таким наміром пішла до неї. Але чомусь, ідучи, звернула на іншу дорогу й

Справа – Ніна Федорівна, зліва – Галина

прийшла до іншої знайомої. Зайшла в будинок і розгублено сказала: «Я й сама не знаю, чому до тебе прийшла, але оскільки вже в тебе, то візьми це запрошення на програму. Завтра автобус. Може, поїдеш?» Галина, так звали господиню, охоче погодилася.

Дорогою додому Ніна Федорівна зустріла знайому, якій від самого початку планувала віддати останнє запрошення, і запросила її також, але на словах. Наступного дня в автобусі, що віз людей на програму, було багато людей, а серед них – Галина, яка отримала останнє запрошення. На жаль, знайома, яку на початку планувала запросити сестра Ніна,

так і не прийшла. Натомість сусідка Галя їздила щовечора на програму й з радістю відгукнулася на заклик Божий. Невдовзі вона уклала завіт з Господом.

Сьогодні вони разом з Ніною Федорівною ходять на богослужіння й разом їздять у сусіднє село роздавати газети та розповідати про люблячого Бога, Котрий бажає кожного спасти.

Господні дороги – не наші дороги, Його шляхи – не наші шляхи.

Оксана Терещук

ШЛЯХЕТНА СТАРІСТЬ

«Не кидай мене на час старости, коли зменшиться сила моя, не лиши Ти мене».

(Псал. 71:9)

Давид благав Господа не залишати його в похилому віці. Чому він так молився? Цар бачив, що більшість людей похилого віку, які оточували його, були нещасними через негативні риси характеру, які з роками ставали більш очевидними. Якщо від природи вони були жадібними, то в зрілому віці це проявлялося особливо помітно. Якщо вони були заздрисними, дратівливими й нетерплячими, то з віком усі ці риси лише поглиблювалися (Біблійний коментар АСД, т. 3, с. 1148. Коментар Е. Уайт).

Давида гнітило, що царі й вельможі, які, здавалося, у мали Божий страх у зрілі роки, у літньому віці ставали підозрілими до своїх найкращих друзів і родичів. Коли друзі виявляли до них увагу, вони побоювалися, що ними керують корисливі мотиви. Вони при-

слухалися до натяків і лукавих порад сторонніх людей щодо тих, кому варто було довіряти. Нестримні ревності іноді спалахували в них через те, що не всі були згодні з їхньою непереконливою думкою. Їхня жадібність була огидною. Ці люди часто думали, що їхні власні діти й інші родичі бажають їм смерті, щоб посісти їхнє місце, заволодіти їхнім майном і приймати належну їм повагу. Ревності й жадібності настільки керували деякими з них, що вони знищували власних дітей.

Давид помічав: хоч життя деяких у зрілому віці було праведним, коли прихотилася старість, вони, здавалося, втрачали контроль над собою. Сатана входив у їхнє

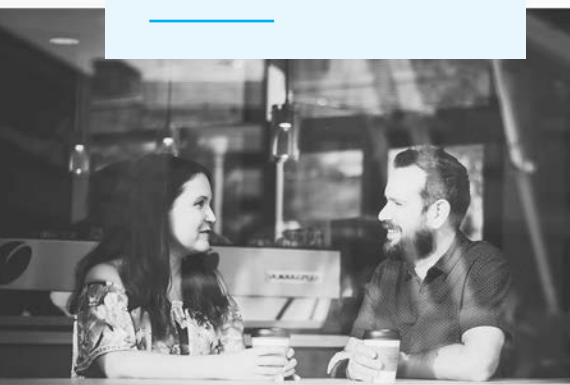
серце й приводив їхній розум у стан занепокоєння і незадоволення...

Це дуже хвилювало Давида, він із жахом думав про той час, коли постаріє. Давид боявся, що Бог покине його й він буде таким самим нещасним, як і інші літні люди, за поведінкою яких він спостерігав, і що він буде залишений на поталу ворогам Господа. З таким тягарем на душі Давид щиро молився:

«Не кидай мене на час старости, коли зменшиться сила моя, не лиши Ти мене»

(Свідчення для Церкви, т. 1, с. 422, 423).

Люб'язність можна виховати

«Перед лицем сивизни встань, і вшануй лице старого, і будеш боятися Бога свого. Я –Господь!»

(Левит 19:32;
див. 2 Цар. 2:23-25)

Єлисей був лагідною, доброю людиною, але в разі потреби міг бути й суворим. Саме про це свідчить випадок, який стався з ним дорогою до Бет-Елу, де з нього кепкували нечестиві молодики, котрі вийшли з міста. Вони чули про вознесіння Іллі й перетворили цю урочисту подію на предмет глузувань; побачивши Єлисея, вони кричали: «Ходи, лисий! Ходи, лисий!» Почувши такі насмішки, пророк обернувся і під натхненням Всевишнього виголосив на них прокляття. Їх спіткало жакливе покарання від Бога. «І вийшли дві ведмедиці з лісу, і розірвали з них сорок і двоє дітей...» (2 Цар. 2:23, 24).

Якби Єлисей не звернув уваги на таке глузування, то люди й надалі дозволяли б собі насміхатися з нього, через що його місія навчання та спасіння народу в час серйозної небезпеки могла бути невиконаною. Цього єдиного прояву страшної суворості було достатньо, аби здобути загальну повагу на все життя пророка. Протягом п'ятдесяти років він входив і виходив Бет-Ельськими ворітьми. Подорожуючи країною, відвідуючи міста та села, він неодноразово зустрі-

чався з бездіяльною, грубою, розпусною молоддю, однак уже ніхто не посмів глузувати з нього або принижувати пророка Всевишнього...

Пошана, якої так бракувало підліткам, котрі глузували з Єлисея, – це чеснота, яку необхідно старанно плекати в собі. Кожна дитина має бути навчена з належною пошаною ставитися до всього Божественного. Боже Ім'я ніколи не повинно вимовлятися легкоково чи недбало. Ангели, вимовляючи Ім'я Господа, закривають свої обличчя. З яким же благоговінням ми, грішні істоти, повинні вимовляти це святе Ім'я!..

Люб'язність – це також одна з чеснот Святого Духа, яку мають виховувати в собі всі люди. Вона здатна пом'якшувати характер, який без неї став би холодним і черствим. Люди, які називають себе послідовниками Христа, але залишаються грубими й невивіченими, не знають Ісуса. Їхня щирість може бути незаперечною, а чесність – безсумнівною, однак щирість і чесність не можуть компенсувати нестачу доброти та люб'язності (Пророки і царі, с. 235-237).

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: М. Опіяр, І. Корещук, Г. Борисовська
Дизайн та верстка: Ю. Смаль

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10-А
dzhereho@ukr.net

www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72